

това та войска, пакъ били така разбити, штото такъво разбиване не било имъ дохождало дѣ-глава другъ пѣть отъ Нѣмци ти. Тая побѣда надъ стари ти съперници на германскій народъ много зарадовала сѣверна протестанска Германия; нѣмски ти патриоти славили Фридриха като най-голѣмъ юнакъ. Англия, дѣто на онова врѣме билъ пръвъ министръ Питъ, съ все сръдце зела да помага на Прусия съ пари.

Война та се продлъжавала и честь та миновала то отъ камъ една та, то отъ камъ друга та страна. Между това средства та на Фридриха зели да се довѣршватъ; държава та му била много съсипана отъ многобройни ти неприятели, та мъчно мажалъ да събира нова войска, коне и храна. Най-злочестна била за него война та прѣзъ 1759 година. Руска та войска подъ главатарство то на Салтикова, и австрийска та, която прѣдвождалъ искусный войвода Лаудонъ, заедно разбили Фридриха при Кунерсдорфъ (близу до Франкфортъ на Одеръ). Фридрихъ се побъркалъ, помислилъ, че всичко е изгубено и оплашилъ се до толкова, штото искалъ да се убие. Нъ несъгласе то между руски ти и австрийски ти войводи го избавило; тии не могли да се възползоватъ отъ побѣда та, та Фридрихъ намѣрилъ врѣме да събере пакъ войска. Той упорито поддържалъ неравна та борба, и по нѣкога страшно надвивалъ на австрийски ти войводи, които се биели бавно и много прѣдпазливо.

Нъ неприятели ти малко по малко отивали на внѣтрѣ въ Прусия, полека лека стѣснявали Фридриха, който вече зель да мисли, че нѣма да излѣзе нѣ-глава. Честь та му помогнала ненадѣйно. Въ Русия се поминала царица та Елисавета (1761 г.); а наслѣдникъ тѣ ѝ Петръ III много почиталъ прускій кралъ, та тутакси напустналъ съюзъ тѣ съ Австрийци ти, и дори зель да помага на Фридриха. Екатерина II, която нѣ-скоро седнала на мѣсто то на Петра